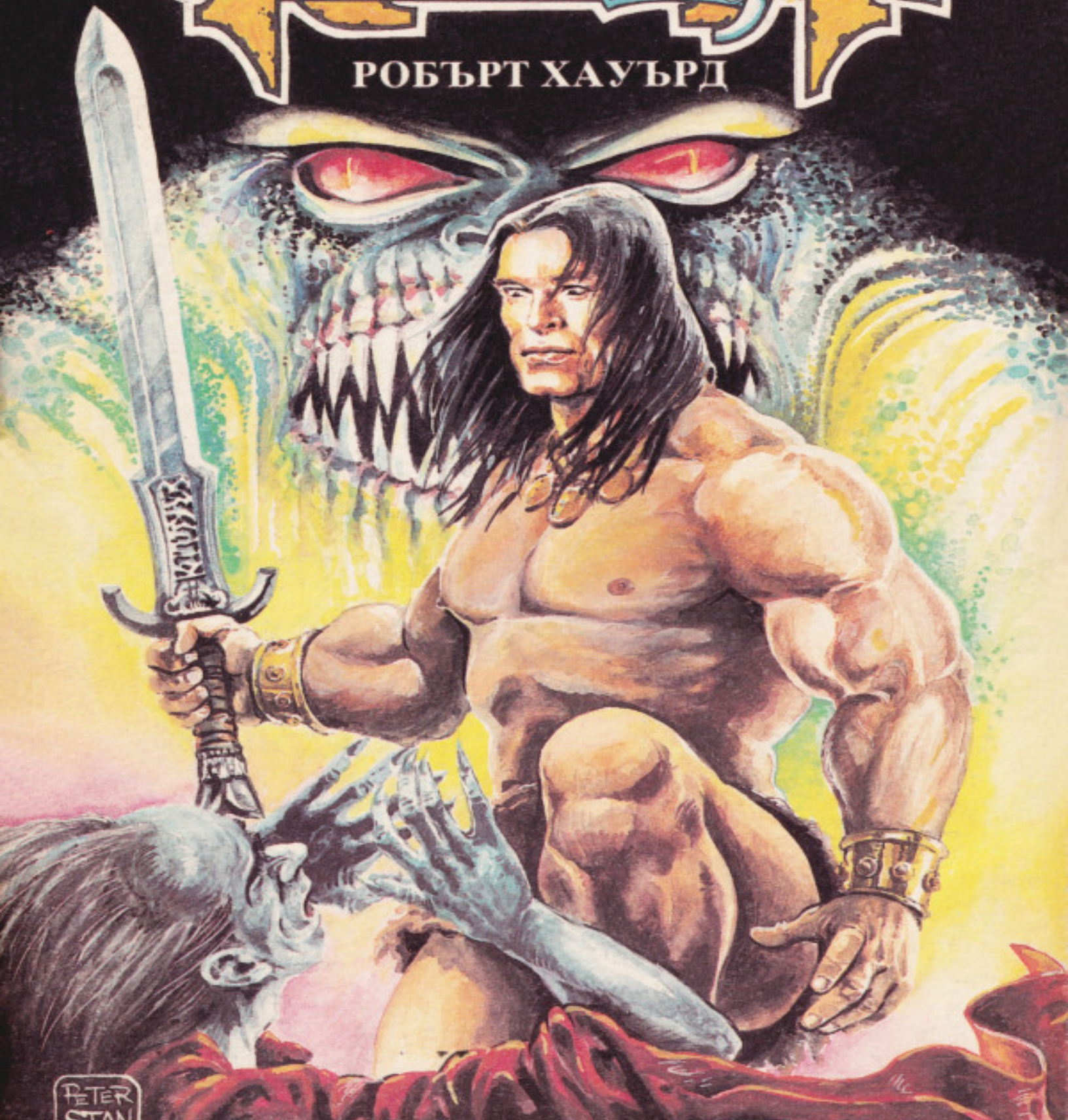

КОНАН

ВАРВАРИНЪТ

РОБЪРТ ХАУЪРД

PETER
STAN

АЛЕНАТА ЦИТАДЕЛА

РОБЪРТ ХАУЪРД
АЛЕНАТА ЦИТАДЕЛА

chitanka.info

РОБЪРТ ХАУЪРД

СЪЗДАТЕЛЯТ НА КОНАН ВАРВАРИНА

Роден е на 22 януари 1906 г. в Пийстъър, щата Тексас. Започва да пише на 15-годишна възраст, а три години по-късно публикува първия си разказ в списанието „Weird Tales“ („Тайнствени истории“). В същото списание през декември 1932 г. се появява „Фениксът на меча“ — началото на цикъла за Конан варварина. В течение на няколко години, до самоубийството на писателя през юни 1936 г., читателите имат удоволствието да се „телепортират“ заедно със своя герой в дълбоката древност и да съпреживеят невероятни приключения.

Хубаво е, че макар с повече от половин век закъснение и българският читател има възможност да се срещне с безсмъртния герой на един своеобразен епос, който продължава да се „дописва“ и до ден-днешен!

АЛЕНАТА ЦИТАДЕЛА

Шумът на битката утихваше и победните викове заглушаваха стоновете на умиращите. Трупове покриваха равнината като сухи листа, обрулени от есенен вятър. Лъчите на залязващото слънце пронизваха тъмните шлемове, ризници, брони, счупени мечове и тежките ди-пли на бойни знамена, потопени в локви кръв. По земята лежаха облечени в желязо конници, коне с обагрени в червено гриви, помпони и украси от пера, а редом с тях — смачкани и разкъсани копиеносци и стрелци с лъкове.

Разнесоха се триумфалните звуци на фанфари. Мачкайки по пътя си победените, блестящите отряди на победителите се устремиха натам, където последният от противниците им продължаваше безнадеждната битка.

Този ден Конан, кралят на Аквилония, видя цвета на своето рицарство разкъсан, смачкан в пръста. С пет хиляди от своите конници той бе пресякъл югоизточната граница на Аквилония и навлязъл в зелените равнини на Офир, за да окаже помощ на стария си приятел Амалрус, крал на Офир. Твърде късно разбра Конан, че това е капан — Амалрус бе обединил силите си с тези на Страбонус, краля на Кот, за да го разбият. Конан направи всичко, което би могъл да направи воин с пет хиляди рицагш срещу тридесет хиляди обковани в брони конници, копиеносци и стрелци с лъкове. Без? да има пехота и стрелци, той хвърли рицарите си в таранен удар срещу неприятеля. Много от тях паднаха, пронизани от вражеските копия, но предвожданите от Конан аквилонци обърнаха противника в бягство. Зад първата вражеска редица се показва втора, а двата фланга затвориха обръча около обречените аквилонци. Стрелците на Страбо-нус сееха смърт сред рицарите на Конан — дъждът от стрели рано или късно намираше пролука в рицарските доспехи, поваляше конете, сваляше ездачите на земята, където пиките на котийците ги доубиваха.

Аквилонците не бягаха — те се биеха до край и нито един от рицарите, тръгнали с Конан на Юг, не се върна в родината си. Остана

само кралят — с лице към врага и гръб, защитен от купищата мъртви войници и коне. Офирските рицари в позлатени брони и смуглите котийски рицари, подкрепяни от набитите, чернобради воители на Страбонус, атакуваха неспирно Конан. Разнасяше се оглушителен звън от мечове. Тъмният силует на краля на Запада се възвишаваше сред вражеската орда. Около Конан се трупаха планини от трупове. Той се защищаваше диво, отчаяно и накрая принуди врага да отстъпи. Тогава иззад редиците на яростно крещящите воители се появиха кралете на побеждаващите армии: Страбонус, с тъмно и хитро лице; предателят Амалрус — слаб, елегантен и страшен като кобра, и третият — Тзоталанти — строен, облечен винаги в коприна, с бляскащи черни очи и физиономия, наподобяваща хищна птица. С неговото име светлокосите северни жени плашеха немирните си деца, а и най-непокорните роби се смиряваха пред заплахата да бъдат продадени нему. Говореше се, че той има цяла библиотека книги за демони, подвързани с човешка кожа и че в подземията на огромния си дворец търгува със силите на Тъмната, като обменя млади робини срещу сатанински тайни. Всъщност той беше истинският владетел на Кот.

Тзоталанти злобно се смееше, като гледаше как и най-смелите рицари отстъпват на почетно разстояние от тъмния силует сред купищата мъртви воители. Обезобразеното от белег лице на Конан бе почервеноло от ярост, по него не личеше и следа от придобитата изисканост — останал бе само варваринът, решен да продаде скъпо живота си. Черната, на места пробита броня и мечът му бяха покрити с кръв. Конан беше роден в Кимерия, сред жестоки и отчаяни планинци, които често се появяваха в мрачните, мъгливи северни земи. Носеха се легенди за това как с меч, през планини от трупове, се е изкачил до кралския трон на Аквилония.

Страбонус, който искаше да спести загубата на воители, както правеше и със златото си, се бе разпенил от злоба. Неговите офицери падаха като зрели класове под меча на Конан и затова той заповяда на стрелците си да обсипят отдалеч гиганта с облак стрели. Тзоталанти обаче поклати глава:

— Трябва да го хванем жив!

— Лесно е да се каже! — изрева Страбонус, който се боеше от черния гигант независимо от охраната си и голямото разстояние. — Кой смее да хване жив тигър-людоед? Кълна се в Иштар, той изби най-

добрите ми бойци. Аз загубих седем години и куп злато да ги обуча, а сега те стават само за храна на лешоядите. Казах — да се стреля!

— За последен път казвам — не! — възрази Тзоталанти със садистична усмивка. — Нима не знаеш, че умът ми е по-опасен от всеки меч.

Той премина през редицата воители, обградили Конан. Дори бронираните гиганти се отдръпваха от пътя, боейки се да докоснат края на дългата му мантия. Като прескачаше труповете, той се оказа пред тъмнокосия варварин-крал. Войниците наблюдаваха сцената със затаен дъх. Силуетът в черно заплашително размахваше меч над главата на крехкия човек, облечен не в броня, а в коприна.

— Предлагам ти живот, Конан — думите на Тзоталанти бяха казани с някаква особена, жестока насмешка.

— Предлагам ти смърт, магьоснико! — изрева в отговор Конан.

Дългият му меч, движен от стоманени мускули, рязко се спусна надолу, за да разреже слабото тяло на Тзота-ланти. Неволен вик на ужас се чу от войнишките редици, но магьосникът направи бързо, почти невидимо движение и само допря дланта си до лявата ръка на Конан, където под разсечената броня се виждаха яките мускули на варварина. Острието на меча се отклони от убийствения си път, черният гигант потръпна и след това тежко рухна на земята. Тзоталанти беззвучно се смееше...

— Погледнете — лъвът е вече без зъби и нокти!

Кралете пришпориха конете си и приближиха, като почтително разглеждаха поваления варварин. Конан лежеше неподвижен, а широко отворените му очи ги гледаха с безсилна ярост.

— Какво направи с него? — боязливо попита Амалрус.

Тзоталанти показа пръстена със странна форма на ръката си. Рязко свиване и от него изскочи стоманено острие.

— То е натопено в сок от пурпурен лотос от блатата на Стигия, където нощем бродят призраци — обясни магът. — Сокът причинява временна мускулна вцепененост. Оковете Конан и да тръгваме! Слънцето вече залязва.

Страбонус се обърна към генерал Арбонус:

— Ние се връщаме с ранените в Хорсемиш. Ще ни съпровожда взвод кралска кавалерия. А ти с останалата армия сутринта пресичаш

границата с Аквилония и обсаждаш град Шамир. Щом мога, идвам там с подкрепления.

Тази нощ армията на победителите — обковани в желязо рицари, копиеносци, стрелци, обоз — се отправи на бивак недалеч от мястото на сражението. А двамата крале и магьосникът, който беше много помогъщ от тях, потеглиха към столицата на Страбонус. Ескортираше ги пищната кралска гвардия, а отзад ги следваха талигите с ранените. В една от тях лежеше Конан, кралят на Аквилония, с пламтяща болка в сърцето от поражението, обзет от дивата ярост на попаднал в клопка тигър. Отровата, която бе блокирала силата на мускулите му, не бе парализирала мозъка му. Затова, докато талигата пътуваше по обраслата с трева равнина, той си спомняше...

Амалрус беше изпратил куриер с отчаяна молба за помощ срещу Страбонус, чиято войска, както съобщил куриера, опустошавала западните провинции на Офир. Той молеше Конан с хиляда от най-добрите си воители да се притече на помощ и да усмири развилнелите се котийци. Конан великодушно взе със себе си пет пъти повече рицари и навлезе в Офир, без да подозира предателството. Мъжеството на неговите хора, за разгрома на които бе нужна цялата вражеска армия, бе достойно за възхищение.

Погледът му се замъгли и слепоочията му запулсираха. Никога не бе изпитвал такъв безсилен гняв... Конан си припомни извървения път: варваринът, облечен в кожи от саморъчно уловени, животни; наемният войник с броня и островърх шлем; корсарят на галера, оставящ реки бт кръв и купчини трупове по цялото южно крайбрежие; капитанът в скъпа броня яхнал черен жребец; кралят — седнал на златен трон, над него — знамето с изобразен лъв, а долу — тълпа придворни в пищни одежди... Но скрибуцането на талигата непрекъснато го връщаше към реалността, към предателството на Амалрус и магията на Тзоталанти. С жестоко удоволствие той слушаше стонове на ранените в другите талиги.

Към полунощ пресякоха границата на Офир и на заранта на хоризонта се показаха високите минарета на Хорсемиш. Над стройните блестящи градски кули се възвишаваше мрачна цитадела, която отдалеч изглеждаше като кърваво петно на оловно-синьото небе. Това беше дворецът на Тзоталанти. Една единствена пътека, постлана с розов мрамор, водеше към него.

От високите стени на цитаделата се виждаха широки градски улици, стройни минарета и джамии, храмове, магазини, къщи от сив пясъчник, покрити пазари... Очите неволно се спираха на кралския дворец. Той изглеждаше като диамант в скъпо бижу — сред великолепен парк, пълен с плодни дървета и прекрасни цветя, където неспирно шуртяха прозрачни ручей и кристални фонтани. Но над цялата тази прелест бе надвиснала алената цитадела като потънал в мрачни мисли кондор.

Огромната решетеста порта между мощните стражеви кули се отвори и кралят влезе в столицата си, придружен от блестящо облечени копиеносци. Петдесет тръби протръбиха салют в негова чест. Но по белокаменните улици почти не се виждаха хора да приветствуват краля си с викове и цветя. Народът, който без желание оставяше ежедневните си занимания, гледаше малката кралска свита и недоумяваше какво означава това — победа или поражение.

Конан, който вече се съвземаше от временната парализа, се надигна, за да разгледа чудесата на града, който някои наричаха Кралицата на юга. До неотдавна той си представяше как ще влезе през тези позлатени порти начело на окованите си в желязо ескадрони, под разветите знамена с образа на лъв... И действително пристигна тук, но окован във вериги, без броня — роб! Разтнесе го неудържим смях — това бе рев на събуждащ се лъв...

В центъра на цитаделата се бе събрал необикновен съвет. В зала с високи, покрити с ахат сводове и врати с инкрустации от тъмни скъпоценни камъни пред победителите стоеше Конан Аквилонски, покрит с потъмняла, засъхнала кръв. От двете му страни бяха застанали по шестима чернокожи гиганти с бойни се-кири. Тзоталанти, Страбонус и Амалрус, облечени в коприна и сърма, се бяха излегли на дивани. Полуголи момчета-роби им наливаха вино в чаши от сапфир.

Мръсен и окървавен, само с набедрена превръзка, Конан рязко се открояваше на фона на този разкош. Под сплъстените черни коси, падащи на челото му, яростно бляскаха сини очи. И фигурата, и духът на Конан излъчваха неукротима жизнена сила, която подтискаше кралете. Въпреки гордостта и разкоша си, те се чувствуваха неудобно. Само Тзота-ланти не изглеждаше притеснен.

— Нашите замисли се сбъдват, Конан! — заяви той. — Ние ще разширим империята си.

— И вие, мръсни свине, желаете кралството ми! — изрева Конан.

— А защо не?! Кой си ти? Авантюрист, завладял короната! Имаш право да я притежаваш, колкото и всеки скитник! — подхвърли Амалрус. — Но ние сме готови да ти предложим обезщетение.

Звучен смях се изтръгна от мощната гръд на Конан.

— С цената на измяна и позор! Щом съм варварин, значи мога да продам кралството и народа си срещу живота си и проклетото ви злато!? Ха! А ти къде намери короната си? А онази свиня до теб, с черната муцуна? Бащите ви се сражаваха, страдаха и ви поднесоха кралствата на златно блюдо. Това, което вие наследихте, без дори да си мръднете пръста, аз завоювах с честна и мъжка борба. Вие се търкаляхте в кадифен коприна, преливахте вино и повръщахте от преяждане, докато народите ви работеха, облени в кървава пот. И сега ще ми говорите за свещеното си кралско право! Аз се издигнах от низините до кралския трон, като проливах собствената си кръв тъй щедро, както и вражеската. И ако някой тук действително има право на трон, то, кълна се в Кром, това съм аз! С какво ще докажете, че стоите по-високо от мен?

Аз заварих Аквилония в ноктите на изверг с хилядолетно родословие. Страната се разкъсваше от баронски разпри, а народът стенеше под непоносим данъчен гнет. А сега нито един аквилонски аристократ не смее да обижда поданиците ми, а данъците са най-ниските в света. Какво ще отговорите на това? Твоят брат, Амалрус, управлява южната половина от страната, а си нямате никакво доверие. А твоите войници, Страбонус, са заети непрекъснато да потушават метежите на бароните ти. И в двете кралства народът е смазан от данъците и корупцията. А сега искате да ограбите и моите хора?! Ха! Развържете ми ръцете и ще размажа мозъците ви по пода!

Тзоталанти се усмихна студено.

— Това може и да е вярно, но ни отклонява от целта на разговора. Нашите проблеми не те засягат. Щом подпишеш документа, че се отричаш от кралския трон в полза на Арпело де Пелиа, вече няма за какво да се тревожиш. В замяна ще ти дадем оръжие, кон, пет хиляди лу-каса злато и ще те изпратим до източните граници.

Смехът на Конан прозвуча като лай на диво куче.

— Вие ме пращате там, откъдето дойдох, за да стана аквилонски крал, но с клеймото на предател! Така значи — Арпело! Винаги съм подозирал този касапин. Вие даже не можете да грабите както трябва и търсите благовиден предлог за това, пък колкото и нищожен да е той! Арпело твърди, че в жилите му тече кралска кръв и вие се хващате за това, за да оправдаете грабителството си! Искате да поставите начело на страната сатрап! По-добре да ида в ада, където ще ви извия вратовете!

— Идиот! — кресна Амалрус. — Ти си в ръцете ни. Бихме могли да смъкнем не само короната, но и главата от раменете ти, стига да поискаме.

Отговорът на Конан не бе нито кралски, нито благороднически, но достатъчно характерен за него — той плю право в очите на Амалрус. Офирският крал издаде яростен вопъл, скочи и измъкна меча си. Нахвърли се върху обезоръжения Конан, но тогава се намеси Тзоталанти.

— Момент, Ваше величество! Този човек е мой пленник!

— Дръпни се, магьоснико! — изрева Амалрус, побеснял от насмешливия поглед на синеокия Конан.

— Назад, ти казвам! — разнесе се властният глас на Тзоталанти.

Слабата му ръка мълниеносно се подаде от мантията и пръсна беззвучен прах в изкривеното от злоба лице на офирския крал. Амалрус зави, хвърли меча си и хвана очите си с ръце.

След това падна на дивана под равнодушните погледи на котииските стражи. Крал Страбонус бързо пресуши бокала вино, който държеше в разтрепераната си ръка. След малко Амалрус изстена и дойде в съзнание.

— Аз ослепях! — простена той. — Какво направи с мен, магьоснико?

— Малка демонстрация, за да разбереш кой тук е господарят — сухо отговори Тзота-ланти, разкривайки без притеснение демоничната си същност. — По-рано Страбонус получи същия урок и го запомни, сега беше твой ред. Хвърлих в очите ти малко прах от стигийските гробници, и ако го направя още веднъж, ще оспелееш завинаги.

Амалрус се усмихна криво, сви рамене и взе чаша вино, за да прикрие страха и гнева си. Ловък дипломат, той бързо осъзна ситуацията и отново доби увереност. Тзота-ланти се обърна към

Конан, който го гледаше без страх, и даде знак. Негрите хванаха варварина и го помъкнаха след мага по дълъг, лъкатушещ коридор с мраморен под и стени, покрити със златни и сребърни тъкани. От сводестия таван висяха кандила, изпълващи коридора със силна, непозната миризма. След това се отклониха в друг, по-тесен коридор, страшен и тъмен, със стени от нефрит и ахат. Той завършваше с бронзова врата, над която заплашително се хилеше човешки череп. Пред вратата стоеше тлъсто, отблъскващо подобие на човек. Това беше Шукел и, главният евнух на Тзоталанти, за когото, както и за господаря му, се носеха страшни слухове. Твърдеше се, че любовта към чуждите страдания заменя у него нормалните човешки страсти.

Бронзовата врата се отвори и откри тясна стълба надолу, водеща вероятно към утробата на хълма, върху който бе построена цитаделата. Стъпалата ги отведоха до яка желязна врата, направена така, че да издържа и удари на таран. Шукели я отвори, но черната стража нямаше желание да продължи. Конан забеляза, че и самият Шукели гледа с неприязън надолу в тъмнината. Зад вратата имаше решетка от огромни железни пръти, затворена с някакво хитроумно резето се отмести и решетката се плъзва в стената. Намериха се в коридор, издълбан направо в скалата. След няколко минути се оказаха в подземие, вероятно в центъра на хълма. Тъмнината, като нещо одушевено, приглуши светлината от факлите на стражата.

Конан бе прикован към каменната стена с огромен железен обръч. Поставиха над главата му факла, образуваща полукръг мъждукаща светлина над затворника. След това негрите побързаха да си тръгнат, като мърмореха на странния си език и страхливо се оглеждаха встрани. Тзота-ланти гледаше към Конан и той със страх откри, че очите на мага светят в тъмнината, а зъбите му са като на вълк.

— Довиждане, варварино — каза иронично магьосникът. — Отивам в Шамир, за да се включа в превземането му. След два дни с войниците си ще бъда в двореца ти в Тарантия. Какво да предам на твоите наложници, преди да одерат хубавите им кожи, необходими за хрониките на победите ми?

Конан отвърна със страшна кимерийска ругатня, но Тзота-ланти само се усмихна и си тръгна. Конан видя отдалечаващия се силует

през дебелиите пръти. След това желязната врата изскърца и в подземиято се възцари тишина.

Конан опипа стената, намери обръча и се опита да го изтръгне. Не успя и разбра, че дори със своята невероятна сила не може да се справи с веригата. Звената ѝ бяха с дебелина на човешки пръст и завършваха с втори железен обръч, който обгръщаше Конан през кръста. Някой по-слаб човек вероятно би бил смазан от тежестта на оковите. Всички ключалки бяха толкова масивни, че не можеше да се надява да ги разбие само с удряне о пода.

Паника обхвана Конан. Всички суеверия, наследени от варварската му природа, се събудиха. Въображението му започна да рисува ужасяващи същества, които биха могли да живеят в подземиято. Освен това разумът му подсказваше, че щом никой не го пази, той е хвърлен в този каменен затвор, за да намери сам смъртта си. Конан започна да се проклина, че не прие условията на завоевателите, но скоро упорството му надделя. Знаеше, че и сега да му направят същото предложение, пак ще откаже. Вече никога и за нищо не би предал поданиците си, макар че когато завладя трона, мислеше само за собствената си изгода. Случва се и у обикновения разбойник да се пробуди инстинкта на държавник.

Конан си спомни отвратителната заплаха на Тзота и простена от безсилна ярост. Знаеше, че това не е празна заплаха. За злия магьосник стойността на човешкия живот бе не по-голяма от тази на мухите... Нежни, галещи ръце, алени устни, притискащи се към неговите, бели гърди, потрепващи под страстните му целувки... И от всички тези млади жени ще одерат нежната кожа, бяла като слонова кост, розова като разцъфнал цвят... Зверски рев се изтръгна от гърлото на Конан.

Много гласното ехо го накара да подскочи. Конан изплашено се взря в тъмнината и си спомни всички страшни разкази за жестокостта на Тзоталанти. Прониза го ледена тръпка като осъзна, че се намира в легендарните Зали на Ужаса, за които се говореше само шепнешком. В тези мрачни подземни пещери Тзоталанти правел ужасни опити с хора, животни и дори с демони. Носеха се слухове, че единственият човек, който се е върнал жив от тези катакомби, е лудият поет Реналдо. Поканен бил лично от магьосника, който му показал всички онези ужаси, за които поетът наемквал в поемата си „Песни за подземиято“. Те не са били приумици на болен мозък. Впрочем същият този мозък

се пръсна под секирата на Конан, когато се бранеше от проникналите в покоите му убийци, водени от безумния поет. Сега образите от тази мрачна поема караха пленения крал да трепери.

Тогава кимериецът долови слабо шумолене, идещо откъм пода. Скоро в слабия отблясък на факлата Конан видя нещо неопределено по форма, но колосално по размери да се движи към него. Студена пот изби по челото му, когато създанието се надигна, поклащайки се леко. В тъмнината бляснаха жълти очи. После се появи отвратителна триъгълна глава и изплашените очи на варварина съзряха в тъмнината люспестите спирали на ужасяваща, невиждана по размери змия.

Такова чудовище Конан нито бе виждал, нито би могъл да си представи. Змията бе дълга поне осемдесет фута, със заострена опашка и голяма колкото на кон глава. Люспите и студено фосфоресцираха под слабата светлина на факлата, тя извиваше огромните пръстени на туловището си пред пленника, а грамадната глава на извитата ѝ напред шия се поклащаше само на сантиметри пред лицето му. Трептящият раздвоен език почти докосваше устните му, а отвратителната трупна смрад от пастта ѝ предизвикваше гадене. Огромните жълти очи на чудовището изгаряха Конан и той почувствува желание да стисне с мощните си ръце отвратителната шия. Преди години, когато беше корсар, след жестоката борба на брега на Стигия той удуши питон. Силата му превъзхождаше тази на всеки цивилизован човек. Но сега чудовището бе на всичко отгоре и отровно: от огромните дълги цял фут и извити като ятагани зъби се стичаше безцветна течност и Конан инстинктивно чувстваше, че това е смъртоносна отрова.

Змията вдигна главата си още по-високо, привлечена от светлината на факлата. Капка отрова падна върху голото бедро на Конан, изгаряйки плътта му като нагорещено желязо. Прониза го нетърпима болка, но той я понесе, без да потрепне.

Змията се поклащаше над главата му, като че подбираше момента за смъртоносна атака. Внезапно в мрака прогърмя шумът от отварянето на желязната врата. Змията се сниши и изчезна с невероятна бързина.

В подземие то влезе огромен, свършено гол негър. В едната си ръка държеше меч, в другата — връзка ключове. Негърът заговори на

езика, употребяван по южното крайбрежие, който Конан знаеше от времето, когато пиратствуваше по бреговете на Кум.

— Много години мечтая да те срещна, Амра — негърът нарече Конан с името, което му бяха дали кумитите: Амра, тоест лъв. — Аз заложих всичко, за да те видя. Погледни, това са ключовете от оковите ти! Откраднах ги от Шукели.

Колко ще ми дадеш за тях? — подрънка той връзката ключове под носа на Конан.

— Десет хиляди лукаса злато — бързо каза Конан, обзет от надежда.

— Малко! — извика негърът. — Твърде малко за риска, на който се подлагам. Всеки момент тук могат да се появят кучетата на Тзота, а ако Шукели се събуди и разбере, че съм го ограбил, ще заповяда да ме обесят... Е, колко ще дадеш?

— Петнадесет хиляди и дворец в Пуштон — отговори Конан.

Негърът изрева и заудря с крак в пристъп на дивашка радост.

— Още! — крещеше той. — Искам повече! Какво друго ще ми дадеш?

— Ти, мръсно черно куче! — не се сдържа Конан. — Ако бях свободен, щях да те размажа. Изглежда Шукели те е пратил да се гавриш с мен.

— Шукели нищо не знае, бели човече — негърът приближи лицето си до конановото. — Аз те познавам от времето, когато бях вожд на свободен народ. Това беше преди стигиците да ме продадат на северните роботърговци. Знаеш ли кой беше виновен за това? Твоите морски разбойници, които превзеха и разграбиха Абуба. Пред двореца на нашия крал Аджага ти уби единия от вождовете на племето, но другият успя да избяга: ти уби брат ми, но аз се спасих. Сега е мой ред да искам кръвен откуп, Амра!

— Освободи ме и ще ти платя в злато, равно на теглото ти — изръмжа Конан.

Под светлината на факлата блеснаха червени очи и ослепително бели зъби.

— Ти не се различаваш от другите бели псета. За черния човек, обаче, златото не е равностойно на кръвта. Цената на освобождението ти е... твоята глава!

Последните думи прозвучаха като безумен рев и мрачното ехо ги отрази. Конан стоеше неподвижен, уплашен от мисълта, че ще бъде заклан като жертвен овен, а след това се вцепени от гледката насреща: над главата на негъра се поклащаше огромна, едва различима в тъмнината вертикална фигура.

— Магът Тзота нищо няма да узнае — кикотеше се негърът. Опиянен от триумфа и ненавистта си, той не забелязваше смъртта, надвесена над него. — Когато той се появи тук, демоните отдавна ще са разкъсали плътта ти и натрошили костите ти, Амра! А аз ще имам главата ти!

Негърът разкрачи големите си крака за по-сполучлив удар и вдигна масивния си меч с две ръце. Мускулите му заиграха под черната кожа, проблясваща на светлината на факлата. В този момент гигантската сянка зад него рязко се изправи и след това нанесе мълниеносен удар...

Дебелите устни се разкривиха от болка, без да отронят звук. Тялото бе отхвърлено към другия край на коридора. Извиващата се плът го последва, омота го с мъртвешкобледи пръстени. Конан чу хрущането на чупещи се кости. Връзката ключове се изтърколи в краката му...

Той се опита да я достигне, но веригата го дръпна. Почти задушавайки се, Конан изхлузи стъпалото от сандала си и с пръстите на крака си подхвана ключовете. Много внимателно, за да не ги изпусне, той ги придърпа и ги хвана с ръце, едва сдържайки се да не нададе триумфален рев.

Още минута и ще е свободен. Конан взе и изпуснатия наблизомеч, а после се огледа. Змията се отдалечаваше в тъмнината, като влачеше нещо разпокъсано, не приличащо вече на човек. Конан се затича към все още отворената врата. Още няколко крачки и ще е на свобода... Но под свода се разнесе рязък смях, решетката падна и тежкото резе хлопна. През прътите видя грозна, хилеща се мутра... Евнухът Шукели му бе отнел ключовете. Но не бе обърнал внимание на меча в другата ръка на пленника. Като изруга, Конан метна меча като копие, широкото острие прехвърча през прътите на решетката и смехът на Шукели секна. Евнухът се прегъна и падна, като се мъчеше да натика обратно с дебелите си ръце вътрешностите, разпилели се от ужасната рана на корема му.

Конан застана от диво удовлетворение. Но си оставаше пленник. Ключовете не му послужиха, вратата се отключваше само отвън. Нямахше смисъл да се опитва да счупи решетката с меч. По пръстите личаха следи от невероятни зъби и той с ужас си представи страховитите чудовища, опитвали отчаяно да се измъкнат. Трябваше да търси друг изход. Конан смъкна факлата и навлезе в тунела, водещ към вътрешността. Нямахше следи от змията и нейната жертва с изключение на кървавата ивица по пода.

Обгърна го мълчалива тъмнина. Мигащата светлина на факлата правеше само малка пролука. Отвсякъде се виждаха странични отвори, но Конан вървеше само по главния коридор, като внимателно гледаше под краката си, за да не налети на някоя нова изненада. Неочаквано чу жалостно скимтене — като че плачеше млада жена. „Навярно е някоя от многочислените жертви на Тзоталанти“ — помисли си Конан, проклинайки мага за пореден път и се отправи по посока на звука.

Сега той се движеше по тесен и хлъзгав тунел. Риданията се чуваха все по-ясно. Накрая от тъмнината изплува някаква неопределена фигура. Той се приближи, но се вцепени от ужас, като видя в краката си разлята жива форма. Контурите ѝ се движеха като октопод, но безформените пипала бяха твърде къси. Тялото изглеждаше като направено от желе. Главата приличаше на жабешка, а риданията излизаха от огромна, широко отворена уста. Когато изпъкналите очи на чудовището видяха Конан, риданията се превърнаха в смях и то запълзя към нето.

Конан се спря за миг, след това побягна назад, без дори да се сети за меч си. Може би тази твар бе от земна плът, но той не бе сигурен дали земното оръжие е способно да спре и чудовището. Още няколко секунди чуваше зад гърба си мекото шляпане на това невероятно тяло и странните звуци. Смяхът бе определено човешки. Така се кикотеха похотливите жени от Шидизар в Града на разкоша, където младите робини се разголваха докрай на публични места. Колко невероятно извратено бе дяволското умение на Тзоталанти, за да вдъхне живот на такова същество!

Той побягна към галерията, но по пътя се препъна в някаква тъмна, мека купчина. Не успя да я заобиколи, падна и факлата се претърколи встрани. Объркан от това падане, Конан изостави почти угасналата факла и продължи да тича по-нататък. Ръцете му шареха по

отворите на тунела, той разчиташе вече само на инстинкта си. Вече сам не знаеше от колко време се лута така в тъмнината, когато същият този инстинкт на варварин го предупреди на неминуема одасност. Конан спря. Същото чувство бе изпитал някога на ръба на една пропаст, затова сега моментално клекна и започна да опипва каменния под. Скоро установи, че пред него зее голям отвор, нещо като кладенец. Протегна ръка с меч и с мъка допря противоположния край на отвора. Разбира се, можеше да го прескочи, но реши, че рискът е твърде голям. По-добре бе да се върне назад и да търси главния коридор.

Пое обратно, но едва направил няколко крачки, усети слаб, призрачен вятър, идещ откъм кладенеца. Повоят на вятъра бе придружен от слаб шум, наподобяващ тътена на биещи далеч барабани. Студена пот изби по тялото на Конан. Докато отстъпваше заднешком, от кладенеца се измъкна НЕЩО. Конан не можеше да го опише. Не виждаше абсолютно нищо, но ясно чувствуваше присъствието на недосегаем, невидим разум, витаещ наоколо. Конан се обърна и побягна с всички сили. В далечината пред себе си съзря миниатюрна червена светлинка. Когато я доближи, видя в краката си неугасналата докрай факла. Грабна я, раздуха огъня и се огледа — вече навлизаше в зала, където се кръстосваха няколко галерии. В този момент пламъкът потрепера, като че ли го духнаха невидими устни. Конан усети нечие присъствие и повдигна факлата, за да вижда по-добре. Не видя нищо, но смътно почувствува, че нещо неосезаемо и невидимо лети из въздуха. Размаха меч над главата си и му се стори, че разсича нещо рехаво като паяжина. Изплашен от това ново премеждие с непознат враг, той побягна, като непрекъснато усещаше зловонното дихание на гонещия го.

Изскочи в широкия тунел, като очакваше всеки миг от тъмнината да го нападнат рогати и ноктести чудовища. Странните шумове и звуци в подземие то не секваха за секунда: чуваха се ту продължителни вопли, ту демоничен смях, ту съвършено ясен кикот на хиена, преминаващ в отвратителни богохулни ругатни. В отворите на страничните тунели пред погледа му се мяркаха чудовищни контури, слухът му долавяше предпазливи, плъзгащи се стъпки.

Конан беше в самия ад — ад, сътворен от Тзота-анти.

В широката централна галерия странните сенки вече не се виждаха, макар че той ясно чуваше шум от смучещи, гладни уста и усещаше погледа на жадуващи плътта му очи. Скоро разбра причината за това: зад гърба му се плъзгаше грамадно влечуго. Той едва успя да отскочи в един страничен отвор и бързо угаси факлата. Край него пропълзя огромната змия, издута от последната си жертва. Редом до Конан нещо изскимтя и побягна в тъмнината. Беше свършено ясно, че главната галерия е ловна територия на змията и всички останали чудовища я избягваха.

За Конан змията бе по-безопасното зло. Той дори изпита симпатия към нея, като си спомни ридаящия и кикотещ се ужас или безформеното зло, изпъзляло от бездънния кладенец. Змията във всеки случай беше земна твар, това е пълзяща смърт, но тя заплашва само тленното човешко тяло, докато другите ужаси заплашват и душата, и разума.

След като змията се отдалечи, той я последва на безопасно разстояние, като отново раздуха пламъка на факлата. Но не бе изминал и стотина крачки, когато чу тежки стенания от един страничен тунел. Предпазливостта му подсказваше да не се отклонява от пътя, но любопитството го теглеше нагам. Конан вдигна високо факлата, от която бе останала съвсем малка част и влезе в страничния отвор.

Той стоеше пред обширна камера, отделена с висока до тавана решетка. В клетката Конан различи нещо като човешки силует, уплетен от леторастите на подобно на лоза растение. То израстваше направо от каменния под и бе покрито с островърхи листа и тъмночервени цветове — странно растително извращение. Меките и гъвкави клонки обвиваха голото човешко тяло като в страдна прегръдка, а един голям цвят трептеше близо до устата му. Тежки, привлечени стонове се носеха от безволно отпуснатите устни, главата се поклащаше в пристъпи на нетърпима болка, очите бяха отправени към Конан. Но в погледа на тези изцъклени, замъглени синьозелени очи нямаше и проблисък на разум.

Внезапно едрите тъмноалени цветове оживяха и притиснаха листа към полуотворените устни. Крайниците на нещастника се загърчиха от ужасна болка; клонките на лозата затрепериха като в екстаз, завибрираха. По цялата им дължина пробягваха вълни от

променящи се цветове, цветчетата набухваха и ставаха все по-ярки и по-отровни.

Конан разбра, че пред него е някаква нова форма на ужаса, измислена от магьосника. Мъките на пленника, независимо дали това бе демон или човек, го разчувстваха. Потърси отвор за клетката и скоро откри решетеста врата, заключена с голям катинар. За късмет един от ключовете във връзката беше за този катинар и Конан бързо влезе. Растението реагира веднага, напрегна се и се люшна към него. Венчелистчетата се събраха под формата на глава на кобра, леторастите се размахваха като пипала на октопод. Това не бе само живо растение. Конан усещаше присъствието на чужд, злобен разум. Растението го виждаше и от него се носеха вълни на ненавист. Конан приближи предпазливо, лозата се изви като кобра пред скок и тогава човекът с един удар на меч преряза стъблото.

Нещастният пленник беше отхвърлен настрана, а лозата започна да се гърчи като обез-главена змия, огъвайки се в причудливи форми. Мустачките пляскаха като камшици, листата се тресяха и шибяха въздуха, венчелистчетата конвулсивно се разтваряха и затваряха... Накрая по цялото растение пробягна силна тръпка, то омекна, свлече се на пода и ярките цветове помръкнаха. От прерязаното стъбло потече неприятно миришеща бяла течност.

Конан наблюдаваше всичко-това с учудване, докато някакъв шум зад гърба му не го накара бързо да се обърне. Освободеният затворник се бе изправил на крака и внимателно го разглеждаше. Очите му вече не бяха нито стъклени, нито синьозелени, а дълбоки и черни и в тях се четеше силна воля и разум, безсмисленият им израз бе изчезнал. Човекът притежаваше стройно тяло, благородна осанка, фини ръце — всичко у него издаваше родения аристократ. Но първите му думи бяха странни.

— Коя година сме? — попита той на истийски.

— Днес е десетия ден на месец Юлук от годината на Газелата — отвърна Конан.

— Велика Иштар! — промълви непознатият. — Десет години!

Той прокара длан по челото си и разтърси глава, сякаш искаше да освободи мозъка си от застоялата там мъгла.

— Все още всичко ми е смътно — продължи той. — След десет години безпаметност не мога ясно да съобразявам, кой си ти?

— Конан от Кимерия, сега съм крал на Аквилония.

— Нима? — учуди се непознатият. — А какво стана с Кумедид?

— Собственоръчно го удуших същата нощ, когато войските ми превзеха столицата — отговори Конан.

Този отговор, макар и наивен в определена степен, накара непознатия леко да се усмихне.

— Извинете ме, Ваше величество. Първо трябваше да Ви благодаря за услугата, която ми оказахте. Но все още се чувствавам като човек, внезапно разбуден от сън. Сън, дълбок като смъртта, пълен с кошмари, по-страшни от мъките на ада. Кажете, защо посякохте растението, вместо да го изтръгнете с корените му?

— Отдавна знам, че не бива да се пипа с ръце нещо, което не познаваш — обясни Конан.

— Правилно! Ако го бяхте изтръгнали, по корените му щяхте да намерите такива неща, пред които меча Ви би бил безсилен. Корените на Юхта стигат до самия ад.

— А кой си ти? — грубо попита Конан.

— Името ми е Пелиас.

— Какво?! — извика Конан. — Магьосникът Пелиас — съперникът на Тзота, тайнствено изчезнал от лицето на земята преди десет години?!

— Само от лицето на земята — горчиво се усмихна Пелиас. — Тзоталанти предпочете да ме остави жив, но в окови, по-ужасни от ръждивите жезла за обикновените затворници. Той ме затвори с това ужасно растение, чието семе е прилетяло от дълбините на черния космос и е намерило благодатна почва в ада, в разложените тела, гъмжащи от червеи. Заради проклетото растение, което ме бе оплело, не можех да си спомня нито една от моите магии, не помнех нищо за магическите сили и символите на властта. То изпиваше душата ми с гадните си ласки, изпиваше разсъдъка ми. Моят разум бе пуст като амфора без дъно. Десет години! Велика Иштар!

Конан мълчеше, завладян от необикновения разказ. Отпуснал бе надолу ръката си с меча, а с другата държеше остатъка от догарящата факла. „Разбира се — мислеше си той, — този човек е луд. След десет години, прекарани в такива мъки, всеки би полудял...“. Но в спокойните, тъмни очи не можеше да открие признаци на безумие.

— Кажы ми, кой сега е магьосник в Хорсемиш? — попита Пелиас. — Впрочем, няма защо да питам. Моите сили се възвръщат и аз виждам отразена всъзнанието ти картина на страшно сражение и пленен чрез измяна крал. Виждам и препускащите на север крал Страбонус, крал Амалрус и Тзоталанти. Още по-добре! Магьосническите ми умения са още слаби след дългогодишния сън и предпочитам засега да не се сблъсквам с Тзота. Нужно ми е още малко време да възстановя мощта си. Да вървим, не бива да оставаме повече в този затвор!

Конан погледна спътника си с надежда.

— Решетката на външната врата е затворена с ключалка, която може да се отвори само отвън. Няма ли някакъв друг изход?

— Има друг изход, но няма да го използваме — той води право надолу — засмя се Пелиас. — Не се безпокой. Да видим тази решетка.

Тръгнаха към изхода. Магът вървеше неуверено, но постепенно походката му стана по-твърда. Вървейки след него, Конан каза боязливо:

— В тази галерия живее отвратителна гигантска змия. Трябва да се пазим от среща с нея.

— Помня я — мрачно отговори Пелиас. — Аз бях принуден да гледам как тя изяжда един след друг десетте ми най-верни слуги. Името ѝ е Сатка. Тя е любимката на Тзота.

— Значи Тзота е създал това подземие, за да крие тук своите отвратителни чудовища!

— Не, към строежа на подземието той няма никакво отношение. Съвременният Хорсемиш е основан преди три хиляди години върху развалините на още по-стар град. Крал Косус Първи, основателят на кралството, построил двореца си на върха на хълма, а по-късно открил зазидана врата, разбил я и намерил това подземие почти същото, каквото ѝ сега. Великият везир тръгнал да го изследва, но загинал в един от кладенците. Изплашеният крал заповядал отново да зазидат вратата, а той изоставил двореца си, построил нов, но и оттам избягал в ужасна паника, когато един ден открил на мраморния под да расте черна плесен.

Тогава той отпътувал с целия си двор на изток и там основал нов град. Дворецът на хълма останал необитаем и започнал да се руши. Когато Акуто решил да върне някогашната слава на Хорсемиш, той

превърнал двореца в крепост. И накрая Тзоталанти издигнал тук своята алена цитадела. Той открил подземието и успял да избегне клопките по пътя. Върнал се оттам със странно изражение на лицето и оттогава то не го напуска.

Пелиас се замисли за секунда и продължи:

— Аз видях тези тунели и нямам никакво желание да се спусна надолу в търсене на знания и тайни. Аз съм магьосник от векове, толкова стар, че не е за вярване. Но аз съм човек. А що се отнася до Тзота... Разправят, че една танцьорка от Шадизар прекалила с виното и заспала близо до древните развалини на Дагота. Събудила се през нощта в обятията на черен демон — от тази връзка бил заченат проклетият хибрид, когото наричат Тзота-ланти.

Внезапно Конан отскочи и дръпна спътника си. Пред тях се появи бялата, пробляскваща Сатка. Очите ѝ блестяха с хилядолетна омраза. Конан събра всичките си сили и кураж и втъкна факлата си в жестоката ѝ паст, но змията не му обърна никакво внимание. Смразяващият ѝ поглед бе устремен към Пелиас. А той се усмихваше спокойно, скръстил ръце на гърдите си. Леденото презрение към обречените жертви в огромните жълти очи на Сатка се смени със страх и ужас... Съскайки, тя изчезна.

— Какво я изплаши така? — попита Конан, като неспокойно погледна спътника си.

— Всички влечуги виждат неща, които убягват от погледа на смъртния човек — загадъчно отвърна Пелиас. — Ти виждаш моята външна обвивка, а змията вижда истинската ми същност.

Ледена пот изби по гърба на Конан. „Човек ли е Пелиас — помисли си той, — или демон от подземието, приел облика на човек?“ За миг се изкуши да забие меч в гърба на спътника си, но тъкмо тогава стигнаха до желязната решетка, чиито дебели пръти изглеждаха черни на фона на светлината от факлите по тестния коридор зад нея. През решетката се виждаше тялото на Шукели, проснато в локва кръв.

Пелиас се засмя и стените отразиха зловещо звука.

— Кълна се в белоснежните бедра на Иштар, нима виждам благородния Шукели! Същият, който бесеше моите млади слуги за краката и крещеше от радост, докато одираше кожата им на парцали. Нима спиш, скъпи Шукели? И защо си така притихнал, защо тлъстото ти коремче е така плоско, изтърбушено като на печено прасе?

— Той е мъртъв — промърмори обърканият Конан.

— Мъртъв или жив — каза през смях Пелиас, — той ще ни отвори вратата.

Пелиас плесна рязко с длани и извика:

— Стани, Шукели! Вдигни тялото си от окървавените каменни плочи и отвори вратата на своите господари! Стани!

Разнесе се гробовен стон. Косите на Конан се изправиха, обля го студена пот, като видя, че тялото на евнуха зашава и тлъстите му ръце се загърчиха. Смахът на Пелиас прозвуча като безжалостен удар от брадва. Евнухът се изправи с мъка, придържайки се за прътите. Конан трепереше — имаше чувството, че кръвта му се вледенява, а костите му омекват. Шукели отвори клепачи, но погледът му беше безжизнен. От разпрания корем се точеха червата му и той ги тъпчеше с крака, докато отваряше резето. На Конан му се струваше, че Шукели е жив, но не... това беше магия.

Пелиас спокойно прекрачи прага и Конан побърза да го последва, като се стараеше да не докосва страшната фигура, която се олюля-ваше на нестабилните си крака до отворената решетка. Пелиас изобщо не погледна Шукели, а Конан вървеше след него като в мъгла. Едва направил няколко крачки, той чу зад себе си шум от удар в пода. Обърна се и видя, че тялото на евнуха се е строполило до вратата.

— Той изпълни задачата си и се върна обратно в ада, където му е мястото — любезно обясни Пелиас, като се правеше, че не забелязва треперенето на силното тяло на варварина.

Те изкачиха тясната стълба и преминаха през бронзовата врата, увенчана с хилещия се череп. Конан държеше меч си готов за отбрана — очакваше слугите на магьосника да ги на-паднат, но наоколо цареше пълна тишина. След като преминаха и през черния коридор, те влязоха в залата, където се поклащаха кандилниците, изпълващи въздуха с ароматен дим.

— Войниците и робите живеят в другото крило на цитаделата — обясни Пелиас. — Тъй като днес господарят им го няма, те се радват на спокойствие и най-вероятно пият вино и лотосов сок.

Конан погледна към високите прозорци с копиевидни сводове и неволно извика от възхищение, като видя покритото с едри южни звезди небе. Отведоха го в подземие то в ранна утрин, а сега беше нощ.

Изобщо не предполагаше, че е минало толкова много време. Внезапно усети остър глад.

Пелиас го заведе в зала с позлатени сводове и сребърни плочи на пода.

— Най-поел е злато, сребро и коприна — удовлетворено отбеляза той. — Тзота твърди, че обикновените, дребни радости за плътта са без значение за него, но той е полудемон, а аз съм човек и обичам удобствата, удоволствията и хубавата храна. Само затова Тзоталанти ме плени — бях пийнал повече вино, отколкото трябва. Но, кълна се в белоснежните гърди на Иштар, стига празни приказки! Разбъбрих се като старица... Налей ми чаша вино, приятелю... Впрочем не — забравих, че Вие сте крал. Аз ще Ви обслужа.

— По дяволите тези проклети церемонии — изсумтя Конан. Той взе кристална чаша, наля вино и я подаде на Пелиас. Остатъка от каната изля направо в гърлото си. Двамата с удоволствие примляснаха.

— Това куче знае какво вино да подбира — отбеляза Конан, след като изтри устата си. — Но, кълна се в Кром, докога ще стоим тук. Нима ще чакаме войниците да се събудят и да ни заколят?

— Не се бой. Искаш ли да видиш какво готви съдбата на Страбонус?

Синя светлина проблясна в конановите очи. Той здраво стисна меч.

— Аха — изръмжа той, — искам да го видя на острието на мечата си!

Пелиас взе поставеното върху малка черна масичка кристално кълбо и го показа на Конан.

— Кристалното кълбо на Тзота-ланти. Детска играчка, но щом няма нещо по-добро, ще я използваме. Погледнете, Ваше величество!

Той постави кълбото обратно върху ниската абаносова масичка пред Конан, който се вторачи в мъглявите образи по повърхността. Постепенно те се избистряха и уедряваха.

Конан видя познат пейзаж: широки равнини, лъкатушеца река: плато, обкръжено от ниски хълмове. Край брега на широка река извисяваше Мощните си крепостни стени град, обиколен от широк ров.

— Велики Кром! — изкрещя Конан. — Това е Шатиирт Тези кучета са го обсадили!

Нашествениците вече бяха преминали реката. Военният им лагер бе разположен между града и хълмовете. Те атакуваха стените. От кулите към тях летяха стрели и камъни.

Конан сипеше ругатня след ругатня. Сцената се смени. От мъглата изплуваха блестящи куполи и високи кули, по които той позна собствената си столица Тарантия. Там цареше пълен смут. Видя рицари в стоманени брони, своите най-верни воители, да напускат града на огромните си коне, докато населението ги освиркваше. Видя разграбени пазари, безредици, видя войници с герба на Пелиа върху щитовете, които нахлуваха в къщи с кули... И над всичко това като сянка, като призрак се носеше тържествуващото лице на принц Арпело де Пелиа.

Изображението изчезна.

— Значи така! — беснееше Конан. — Моят народ ме предаде в момента, когато не бях там...

— Съвсем не е така — прекъсна го Пелиас. — Съобщили са им, че ти си умрял и те смятат, че няма кой да ги защити от врага и от гражданска война. Естествено е да се обърнат за помощ към най-силния благородник, за да избегнат ужасите на анархията. Те нямат доверие на твоите рицари, тъй като ги знаят като някогашни завоеватели. Но Арпело, най-могъщият принц, е там.

— Щом се върна в Аквилония, от него ще остане обезглавено тяло, което ще гние в ров заедно с другите изменници — закани се през зъби Конан.

— Но преди да се върнеш в столицата си, ще се натъкнеш на войниците на Страбонус, които разграбват кралството ти.

— Така е — измърмори Конан, крачейки нервно из залата като лъв в клетка. — И с най-бързия кон не бих стигнал Шамир дори до вечерта. А оттам до Тарантия има най-малко още пет дни път. И преди да стигна столицата и събера войска, Страбонус вече ще е пред портите на града. А как да събера армия, след като всички благородници са се разбягали по именията си при първата вест за смъртта ми!? Щом като Тросеро де Пуантен и рицарите не са в града, никой не може да спре алчния Арпело да завладее короната и хазната... Той ще склучи мир със Страбонус при неизгодни условия, за да получи сламен трон и щом последния отдръпне войските си, ще

избухнат междуособици и народни бунтове. Страбонус само това чака и открито ще завладее кралството. О, Кром и Сет! Да имах криле да стигна Тарантия веднага!

Пелиас разсеяно слушаше опасенията на Конан. Бе се вгълбил в мислите си, после рязко стана и покани Конан да го последва. Кралят, обзет от мрачни мисли, се подчини. Пелиас го изведе по мраморна стълба до върха на най-високата кула на цитаделата. Горе, под звездите, свистящият вятър развя буйната черна грива на варварина. Долу блещукаха и се преливаха светлините на Хорсемиш. Те изглеждаха по-далечни от звездите на небето.

Пелиас бе станал сдържан, самовгълбен и хладен, подобен на леденото величие на прекрасната нощ.

— Съществуват създания — каза той — не само по суша и море, но и във въздуха, и в дълбините на океана. Те не търсят контакти с хората и затова не са ви познати. Но със силата на магията можем да им заповядваме. Това не са зли същества. Гледай и не се бой!

Той вдигна ръка и нададе призивен вик, който като че цяла вечност трептя в пространството, разпростирайки се все по-далеч в необятния космос. След това настъпи тишина. Конан видя между звездите да се мяркат гигантски криле и се отдръпна от бойниците. Огромно животно, подобно на прилеп, кацна на кулата пред него. Големите му очи гледаха Конан без страх.

— Качвай се и тръгвай! — заповяда Пелиас. — Сутринта ще бъдеш в Тарантия.

— Кълна се в Кром! — възкликна Конан. — Дали не сънувам? Може би спя в двореца си? Ами ти? Не мога да те оставя сам сред толкова много врагове.

— Не се безпокой за мен — успокои го Пелиас. — Призори хората от Хорсемиш ще научат, че имат нов владетел, а теб драконите са те отнесли в кралството ти. Ще се срещнем при стените на Шамир.

Конан се качи на гърба на животното доста неуверено, защото не бе сигурен дали това не е нощен кошмар и здраво се вкопчи в извитата му шия. Животното размаха бързо криле и полетя. Като видя ниско под себе си светлините на града, Конан почувствува световъртеж.

Улиците на Тарантия гъмжаха от хора, които размахваха ръждясали пики, арбалети, мечове или просто голи юмруци. Събитията бяха объркали всички. Шест часа след пленяването на

Конан, чрез средства познати само на Тзоталанти, слухът за поражението стигна столицата и хаосът започна.

Спокойното до вчера кралство сега бе неузнаваемо. Хората изтръпваха от мисълта, че стария ред може да се върне и се молеха бившия крал да възкръсне и да ги спаси от местните аристократи и от нашествениците. Граф Тросеро, временният управител на града, се опита да успокои хората, но мнозина помнеха миналите граждански войни, а и това, че самият граф Тросеро преди петнадесет години обсаждаше града им. Някои крещяха, че Тросеро е предал краля и възнамерява да ограби града. В някои квартали се появиха наемници, които разбу-тваха тезгяхите със стока и измъкваха изплашените търговци и пищящите им жени от тесните дюкянчета.

Тросеро изпрати рицарите си срещу грабителите и тези, които не успяха да избягат, за-стлаха улиците с телата си. Но гражданите продължаваха да недоволстват — пусна се дори слух, че самият граф е организирал грабежите, за да вземе властта.

Тогава пред объркания Велик съвет се появи принц Арпело и заяви, че е готов да овладее положението до избора на нов крал. Конан нямаше син и изборът нямаше да е лесен. Докато съветниците обсъждаха този въпрос, агентите на Арпело подклаждаха тълпата отвън. Съветът чуваше заплашителният им тътен, виковете „Арпело — спасител“... и отстъпи.

Отначало Тросеро отказа да се подчини на принца, но гражданите обсипваха неговите рицари с ругатни, замеряха ги с камъни и кал. Като разбра, че не може да победи сеидите на Арпело в тесните градски улици, Тросеро измъкна маршалския си жезъл и го хвърли в лицето на съперника си — жестът трябваше да означава, че се отказва от официалната власт. Той събра своите хиляда и петстотин рицари и ги изведе през южните порти на града. Решетката след тях падна, а веднага след това падна и благата маска на Арпело, разкривайки истинския му образ — на гладен вълк.

Канцлерът Публиус, противник на смяната, бе хвърлен в затвора. Търговците, приели с радост новия крал, бяха потресени като разбраха, че първият указ на владетеля е да удвои данъците им. Изпратиха в двореца делегация от шестима от най-богатите търговци, но там веднага ги арестуваха и набързо им отрязаха главите.

След екзекуцията последва тишина. Търговците, както става обикновено с хора от този тип, се примириха и приеха произвола на узурпатора.

Простият народ не се вълнуваше от съдбата на търговците, но и той започна да роптае, когато произвола на войниците стана практика. Канцеларията на новия крал бе засипана от оплаквания за грабежи, изнасилвания, убийства. Барикадиралите се съветници, чиято охрана отказа да се подчини на принца, виждаха потока от оплакващи се хора, но с нищо не можеха да им помогнат.

А Арпело завладя Двореца за развлечения и конановите девойки бяха до една опозорени. Хората ругаеха, като гледаха как кралските красавици се мъчат да се освободят от грубите ръце на сеидите. Тъмнооките девойки от Гуатен, стройните брюнетки от Замора, Зингара и Хиркан, красивите бретунийки с ленени коси — всички плачеха от страх и срам пред насилието, на което не бяха привикнали.

Нощта се спушна над разтревожения град. Разнесе се слух, че котиците се възползват от победата си и атакуват град Шамир. Никой не се учуди как новината за това е стигнала така бързо до тях. В двореца отиде делегация от граждани, които настояваха Арпело да тръгне незабавно на юг, за да прогони врага. Вместо внимателно да обясни, че момента е неподходящ, че бароните няма да се присъединят, за да се събере достатъчно голяма армия, опияненият от властта принц направо ги изгони.

Един млад студент, Афенидес се качи на колоната в центъра на градския пазар и открито обвини Арпело за сговор със Страбонус. Той така картинно описа какъв ще бъде живота под котийското иго и управата на сатрапа Арпело, че тълпата зарева от ужас и ярост. Войниците на Арпело се опитаха да хванат студента, но тълпата го скри, а тях обсипа с камъни, умрели кокошки и всичко, което можеше да се намери под ръка. Стрелците отвърнаха.

Афенидес успя да напусне града и отиде да търси Тросеро за помощ. Откри го скоро, но на настойчивите молби на младежа графът отговори, че силите му са недостатъчни, за да превземе Тарантия и още по-недостатъчни за открит бой със свежите сили на Страбонус. Освен това, призна той, страхувал се, че алчните барони ще нападнат родния му Пуатон и затова бързал нататък.

Докато Афенидес се мъчеше да склони Тросеро да се върне в Тарантия, улиците около двореца се изпълниха с яростни тълпи. Те крещяха, сипеха хули и открити заплахи към принца. Самонадеяният Арпело се бе качил на една от кулите и оттам отвърщаше всичко и на всички с подигравай, а зад зъберите на кулата стрелците му държаха лъковете и арбалетите си, готови за стрелба.

Принц Пелиа — среден на ръст, набит с мрачно и злобно лице — бе интригант, но и воин. Мечът му бе участвувал в много битки.

— Глупащи! Безумци! Викайте, щом това ви харесва. Конан умря и сега Арпело е крал!

Слънцето изгря зад източната кула. В пурпурното небе се появи черна точка, нарастна колкото прилеп, след това — колкото орел и продължи да става все по-голяма. Някои от тълпата се разкрещяха, други се вцепениха и онемяха, тъй като над стените на Тарантия се бе появило нещо, за което се споменаваха само в старите, полузабравени легенди. Когато дра-конът кацна, от гърба му скочи човек. Животното изчезна с гръмотевичен шум, и докато хората се чудеха дали не са жертва на видение, на върха на кулата се появи варваринът — полугол, покрит с кръв и размахващ огромен меч. Страшен вик разтърси града:

— Кралят! Това е кралят!

Арпело се вцепени, но бързо се съвзе, измъкна меча си и се хвърли срещу Конан. С лъвски рев кимериецът парира удара му, след това захвърли своя меч, сграбчи принца за врата и крака и го вдигна над главата си.

— Поведи заговорниците в ада! — извика той и хвърли принца от кулата като чувал с пясък.

Изплашените стрелци от кулата се разбягаха. Обсадените съветници и вярната им охрана изскочиха от двореца и подгониха пелиановите войници. Някои се опитваха да се скрият из улиците, но там ги настигаше разплатата на побеснялата тълпа. Тържествуващите викове се смесваха с виковете на площада и хъркането на умиращите. А горе, на върха на кулата, голият крал се бе надвесил през зъбците на стената, размахваше ръце, подскачаше и се смееше гръмогласно. Той се смееше на всичко — на тълпата, на принца и на себе си.

Следобедното слънце сияеше над спокойните води на река Тибор, която миеше крепостните стени на Шамир от юг. Обърканите защитници на града знаеха, че малцина от тях ще видят следващия

изгрев. Навсякъде се виждаха вражески войници. Хората от града бяха малко и не можаха да попречат на нападателите да преминат реката. Страбонус не се осмели да нападне Аквилония, оставяйки в тила свободен град. Той изпрати леката си кавалерия във вътрешността на страната да плякосва и тероризира населението, а той самият се присъедини към обсадата, като доведе със себе си и обсадната техника. Флотът на Амалрус пусна котва близо до крепостните стени, там където те влизаха направо във водата. Няколко от съдовете му бяха потопени от защитниците на крепостта, но останалите, с разположените на тях стрелци, сееха смърт и унищожение сред обсадените. Стрелците бяха шемити, които се раждаха с лък в ръка и никой аквилонец не можеше да се сравнява по точност с тях.

Катапултите обсипваха града с огромни камъни и цели дървета. Тези снаряди чупеха покривите на къщите и мачкаха хората като насекоми. Тираните удряха непрекъснато градските порти. Рововете бяха запълнени с пръст, камъни и трупове на хора и животни. Завоевателите издигаха обсадни кули и стълби.

Надеждата постепенно изчезваше. Две хиляди защитници срещу четиридесет хиляди противници. Само мощните крепостни стени и отчаяната храброст на обсадените още спираше врага, но това нямаше да продължи дълго. Западната стена бе вече полусрутена, рушаха се и други стени и кули.

Нападателите се събраха за решаващо нападение. Звучаха тръби, по равнината се стичаха потоци хора. С грохот се движеха обвитите в кожи обсадни кули. Сред атакуващите се открояваше черната броня на Страбонус и обшитата със злато ризница на Амалрус. Между тях яздеше човек, при вида на когото пребледняваха и най-храбрите — слаба фигура на лешояд с развяваща се дълга мантия. Алебардциите тръгнаха напред и се разляха като река от разтопен метал, копиеносците се построиха в боен ред конниците пришпориха конете си. Защитниците поеха дълбоко дъх, стиснаха здраво окървавените си оръжия и довериха душите си на бог Митра.

Внезапно грохота на атакуващата армия бе заглушен от чужди бойни тръби. От северната страна, осеяна с ниски хълмове като гонени от вятъра вълни, се стичаше подвижна стомана, искряща на слънцето. Най-бързите рицари се откъснаха напред, а над тях се развяваха знамена с разгневен лъв — знамената на Аквилония. Обсаденият град

екна от възторжени викове. Опиянени от щастие войници удряха по окървавените си щитове; гражданите — богати търговци, занаятчии, просяци, проститутки в червени поли, знатни дами в коприна — паднаха на колене, за да изпеят благодарствен химн в чест на Митра.

Страбонус, даващ бързи команди за престорояване на армията срещу новата опасност, доближи до Амалрус и извика:

— Ние сме по-силни от тях — те нямат подкрепления отзад. Това са пуатанци. Не вярвах, че Тросеро ще се реши на такава безумна атака. Войниците от обсадните кули трябва да внимават да не би обсадените да ни контраатакуват.

Амалрус объркано отговори:

— Виждам граф Тросеро й неговия капитан Просперо... **НО КОИ Е ТОЗИ МЕЖДУ ТЯХ?**

— О, Иштар, помогни ни — пребледня Страбонус. — Това е крал Конан!

— Вие сте полудели! — изкрещя Тзоталанти. — Вече две денонощия Конан е в стомаха на Сатка.

Той прошпори коня си напред, за да види по-добре. Нямахше грешка — пред всички, на черен боен кон, в лъскава черна броня яздеше добре познатия им гигант. Тзоталанти яростно закрещя, пръскайки слюнка. За пръв път Страбонус видя магьосника изплашен.

— Това е магия! — викаше Тзота с писклив глас и нервно по дръпваше брадата си. — Как е могъл да избяга от подземиято, да стигне до кралството си и да събере армия за толкова кратко време? Това е дело на Пелиас, да бъде проклет! И аз проклет да бъда, задето не го убих, докато бе мой пленник!

Като чуха името на човека, когото от десет години смятаха за мъртъв, кралете побледнях. Уплахата им се предаде и на останалата армия. Вече всички разпознаха човека в черно. Тзота-ланти разбра суеверния страх на своите хора и злобата съвсем изкриви чертите на лицето му, то заприлича на дяволска маска.

— Напред! — крещеше той размахвайки отчаяно тънките си ръце. — Ние сме по-силни. Да смачкаме тези кучета! Тази вечер ще празнуваме победа в развалините на Шамир. О, Сет! — той вдигна ръце да призове бога-змия и с това изплаши дори Страбонус. — Дари ни с победа и кълна ти се, ще принеса в жертва петдесет девственици в твоя чест!

В това време аквилонската армия изпълваше равнината. Това бе разнообразна войска, събрана от Конан в безумните врагове след връщането му в столицата. Първо към него се присъединиха доброволци от Тарантия, горящи от желание за мъст. Част от пелиановите войници също се заклеха да се бият, за да изкупят вината си. Бързи гонци настигнаха Тро-серо и скоро той се присъедини към слизащата на юг конанова армия. По пътя, към нея се включваха селяни, граждани и благородници от села, градове и замъци.

Армията на нашествениците настъпи като океан от блестяща стомана. Най-отпред вървяха стрелците-шемити, след това — котийските копиеносци, зад тях — рицарите. Намеренията на генерал Арбонус бяха ясни — неговата пехота трябваше да спре пехотата на Конан и тогава тежката кавалерия да тръгне в атака.

Шемитите атакуваха отдалече — стрелите им падаха като смъртоносна градушка. Но западните стрелци, защитени добре от броните си и закалени от честите сблъсъци с диваците-пикти, твърдо вървяха напред, без да обръщат внимание на големите загуби. Като приближиха бойните редици на неприятеля, те стреляха по заповед и повалиха цял ред шемити. В близък бой босонийците многократно превишаваха по сила шемитите — синьобрадите воители не издържаха и побягнаха, без да се оглеждат. Така те объркаха редовете на настъпващите зад тях ко-тийски копиеносци.

Без защитата на стрелците с лъкове копиеносците не можеха да се справят с жестоките босонийци и падаха от техните стрели със стотици. Те се хвърлиха в безумна атака, но бяха посрещнати от остри пики. Това бе пехотата на дивите гундерландци, с които никой не можеше да се мери в този вид бой. Тяхна родина е най-северната провинция на Аквилония, до самата граница с Кимерия. Те бяха родени за война и имаха най-чистата кръв сред хиберийските народи. Котийските копиеносци побягнаха, оставяйки след себе си планини от трупове.

Страбонус, бесен от яд от развитието на сражението, заповяда да се свири сигнал за общо настъпление. Арбонус го посъветва да предприемат стратегическо отстъпление, но Страбонус, който бе станал морав от ярост, повтори заповедта си.

Цяла гора от копия зае с грохот вертикално положение и огромната армия се понесе по равнината. Земята се тресеше от хора и

коне, а блясъкът на стомана и злато караше наблюдаващите от градските кули да затварят очи.

Конниците се врязаха в редиците на копиеносците. Воините от двете армии се сблъскаха в яростна ръкопашна схватка и падаха като сухи листа. Конниците не успяха да пробият редиците на босонийците — стрелците стояха рамо до рамо, а отблизо стрелите им биеха безпогрешно.

Арбонус бе уцелен от стрела в гърлото, падна от седлото и собствения му кон проби черепа му с копитото си. Оттук започна хаоса в армията на обединените крале.

В този момент прозвуча сигнална тръба. Стрелците се отдръпнаха, за да направят път на страшната аквилонска кавалерия.

Армиите се сблъскаха със страшен грохот. Като че милиони чукове удряха по още толкова наковални. Защитниците от кулите на Шамир виждаха как падат хора и коне, как се сблъсква желязо о желязо, как под ударите на мечове се свличат посечени знамена.

Езическият боен вик на Конан ехтеше и смразяваше неприятеля. Грамадният му меч неспирно описваше широки дъги и сваляше вражи глави. Пришпорвайки коня си, той проби железния ред на котийските рицари, оказа се сред тях, а обръча около него се затвори. Конан сечеше неспирно, опустошаваше вражите редици и накрая се оказа лице с лице срещу Страбонус.

Котиецът изрева и запрати бойната си секира по шлема на Конан. Посипаха се искри. Конан се олюля, но бързо се изправи и удари на свой ред. Дългото пет лакти острие разсече и шлема, и черепа на Страбонус. Тросеро и хората му също си пробиха път и се озоваха до Конан. След малко падна бойният флаг на Кот. В този момент небето се освети от заревото на огромен пожар. Защитниците на Шамир бяха излезли навън, избили малкото останали врагове и бяха запалили обсадните кули и палатките в лагера им. Това бе капката, която преля чашата и определи победата. Блестящата, непобедима армия на завоевателите се разпадна на множество малки части, които се мъчеха да се спасят с бягство. Много от тях се хвърлиха в реката, за да се спасят на оцелелите кораби, но моряците от флотата, изплашени и преследвани от гражданите, прерязаха котвените въжета и отплуваха, изоставяйки другарите си. Сражението се превърна в касапница. Окованите в тежки брони рицари се давеха веднага. Така загиваха

хиляди. Равнината бе покрита с трупове, а водата в реката почервения. От близо двете хиляди конанови рицари, живи бяха останали едва петстотин. Страшни бяха и загубите сред стрелците, и сред бойците с пики. Но затова пък блестящата армия на Страбонус и Амалрус не съществуваше.

А на другия бряг на реката се разиграваше последното действие от драмата. Тзота успя да скочи върху един понтонен мост, преди моряците да го разрушат. Конят се носеше като вихър, газейки и чужди, и свои. Когато изскочи на южния бряг, той се огледа и видя тъмния силует на огромния гарвановочер кон, който го преследваше. Понтонът бе вече разрушен, но конят на Конан прескачаше от един на друг отломък, докато също се озова на другия бряг. Магьосникът препускаше с всичка сила, а Конан го преследваше, размахвайки огромния си меч, от който се стичаше кръв...

Те галопираха срещу лъчите на залязващото слънце, докато шумът на битката заглъхна. В нейето се появи черна точка, приближаваше и растеше, докато се превърна в грамаден орел, който се спусна над главата на коня на мага. Конят изцвили, вдигна се на предните си крака и изхвърли ездача си.

Тзоталанти скочи невредим и се обърна към преследвача си. Очите му светеха като на разярен тигър. Във всяка ръка държеше по едно блестящо кълбо. Конан разбра, че Тзота държи в ръцете си смърт.

Конан скочи от коня си и тръгна към него, високо вдигнал меча си.

— Ето че отново се срещнахме, магьоснико! — изтреця гръмотевичния му глас.

— Махай се! — изписка като чакал Тзота-ланти. — Ще одера месото от костите ти. Ти не можеш да ме победиш! Дори да ме убиеш и разсечеш, частите ми отново ще се съберат и ще те преследвам до смърт. Аз, Тзоталанти, син на...

Конан се хвърли напред, а Тзота запрати блестящото кълбо в лицето му. Конан се наведе бързо и кълбото се взриви зад гърба му, като изпепели земята с адски огън. Преди Тзота-ланти да направи нещо друго, мечът на Конан отсече главата му. Тя отскочи, а тялото му падна, пръскайки кръв наоколо. Но черните очи, изпълнени с ненавист, продължаваха да гледат към Конан, устата се движеше, а ръцете на обезглавеното тяло шареха натам-насам, като че търсеха падналата

глава. В този момент нещо изсвистя в небето, спусна се надолу... Орелът, който бе изплашил коня на мага, сграбчи с нокти окървавената глава и се вдигна във въздуха. Конан се вцепени от ужас, защото птицата се изсмя с гласа на Пелиас...

Тогава се случи нещо невероятно: обезглавеното туловище се изправи и побягна на подгъващите се крака, като протягаше ръце към отдалечаващата се в небето черна точка. Конан стоеше като вкопан в земята, докато клатецът се туловище се отдалечаваше сред лилавите сенки на настъпващата вечер.

— Кълна се в Кром! — каза той накрая, като сви рамене. — Чума да тръшне тези магьосници! Пелиас беше добър с мен, но дявола да ме отнесе в ада, ако пожелае да го срещна още веднъж. Дайте ми меч и нормален, силен враг, в който действително може да се вкара меч! Ад и проклятие! Какво не бих дал сега за чаша вино!

Издание:

РОБЪРТ ХАУЪРД

АЛЕНАТА ЦИТАДЕЛА

Ивайло Рунев, литературен агент

Юлия Кирова, редактор

Петър Станимиров, художник на корицата

Евгений Йорданов, художник на илюстрациите

Стефан Кръстанов, художествен редактор

Ана Георгиева, коректор

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ПЛЕЯДА“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.